

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobce: **ENERGOAQUA, a.s.**, se sídlem 1. máje 823, Rožnov pod Radhoštěm, zast. JUDr. Jiřím Oblukem, advokátem se sídlem Nádražní 213/10, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2009, č. j. KUZL 5251/2009 ÚP-S, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **ON SEMICONDUCTOR CZECH REPUBLIC, s.r.o., právní nástupce**, se sídlem 1. máje 2230, Rožnov pod Radhoštěm, ve věci povolení stavby, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 2. 2011, č. j. 30 Ca 46/2009 - 44,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného pravomocného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který výrokem I. zrušil jeho výše uvedené rozhodnutí; výroky II. a III. krajský soud rozhodl o nákladech řízení.

Rozhodnutím stěžovatele bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Rožnov pod Radhoštěm, odboru výstavby a územního plánování (dále jen „stavební úřad“), ze dne 4. 8. 2006, č. j. MěÚ/Výst/840/2006/Dv-32. Rozhodnutím stavebního úřadu byla žalobci zamítnuta žádost o stavební povolení na stavbu „doplnění podpůrné bárky pod venkovní potrubí“ na pozemku parcelní č. 1333/2 v katastrálním území Rožnov pod Radhoštěm, a to pro nesouhlasné stanovisko dotčeného orgánu státní správy – Hasičského záchranného sboru Zlínského kraje, územního odboru Vsetín (dále také „Hasičský záchranný sbor“ či „dotčený orgán“).

Věc byla před krajským soudem projednávána podruhé.

Nejprve krajský soud rozsudkem ze dne 19. 6. 2008, č.j. 30 Ca 240/2006 – 43, zrušil rozhodnutí stěžovatele pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), konkrétně pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Při tomto přezkumu vycházel krajský soud z následujících skutečností.

Rozhodnutím ze dne 20. 6. 2006 vyzval stavební úřad žalobce dle ustanovení § 60 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném za posuzované období (dále jen „stavební zákon“), k doplnění žádosti o stavební povolení, a to o posouzení oprávněné osoby, které by prokazovalo průjezdnost požárních vozidel příslušným úsekem komunikace, který by byl povolovanou stavbou dotčen. Žalobce doložil stavebním úřadem požadované posouzení, vypracované Ing. L. H., autorizovaným inženýrem v oboru požární bezpečnosti staveb. V souladu s tímto posouzením se zamýšlenou stavbou nezhoršují podmínky pro přístupové komunikace, vjezdy a průjezdy dle příslušné normy. I přes výše uvedené vydal dne 28. 6. 2006 Hasičský záchranný sbor jako dotčený orgán nesouhlasné stanovisko k vydání stavebního povolení, a to pro nemožnost průjezdnosti požární technikou. Na základě tohoto stanoviska zamítl stavební úřad dne 4. 8. 2006 žádost žalobce o stavební povolení. Předmětné rozhodnutí následně potvrdil svým rozhodnutím ze dne 31. 10. 2006 stěžovatel.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 19. 6. 2008, č. j. 30 Ca 240/2006 - 43, posledně uvedené rozhodnutí stěžovatele zrušil. Dle jeho závěru nebyla sporná otázka průjezdnosti požární technikou postavena na jisto. Závěr stěžovatele, dle kterého by nájezdem na chodník došlo k poškození požárního vozidla a následné nemožnosti dojetí k případnému požáru, označil za závěr, který nemá oporu ve spisovém materiálu. Uložil stěžovateli, aby v součinnosti s dotčeným orgánem ověřil, zda je možné k průjezdu požárního vozidla využít i nájezdu na chodník či zda je taková možnost vyloučena. Takovým postupem stěžovatel nezasáhne do pravomoci dotčeného orgánu a nedopustí se excesu ze své pravomoci.

Následně vydal stěžovatel rozhodnutí nové, které bylo krajským soudem opětovně zrušeno, a to rozsudkem napadeným kasační stížností v nyní projednávané věci.

Krajský soud tímto rozsudkem přisvědčil námitkám žalobce, dle kterých rozhodoval stěžovatel na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a v rozporu s ustanovením § 60 odst. 1 stavebního zákona. Ze spisu bylo ověřeno, že stěžovatel si sice v dalším řízení vyžádal jak nové stanovisko Hasičského záchranného sboru, tak i stanovisko jeho nadřízeného Ministerstva vnitra, generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky (dále také „dotčené orgány"), avšak z těchto stanovisek při posouzení věci nevycházel. Stěžovatel totiž nevyzval žalobce k doplnění dokumentace, jak bylo vyžadováno uvedenými dotčenými orgány, ale sám hodnotil průjezdnost požárního vozidla kolem předmětné stavby. Z obsahu stanovisek dotčených orgánů nevyplývá, že by posuzované místo nebylo průjezdné. Pro posouzení této otázky dotčené orgány požadují doplnění dokumentace k předmětné stavbě tak, aby jimi chráněný zájem mohl být náležitě posouzen. Dle krajského soudu byl stěžovatel oprávněn hodnotit otázku průjezdnosti požární technikou pouze za předpokladu, že by bylo postaveno na jisto, že předložená dokumentace skýtá dostatečný podklad pro posouzení navrhované stavby. Tak tomu však v projednávané věci zjevně nebylo.

V kasační stížnosti stěžovatel brojí proti napadenému rozsudku; uplatnil přitom zákonný důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, dle obsahu kasační stížnosti však napadá nesprávné právní posouzení věci, tj. důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písmeno a) s. ř. s.

Dle stěžovatele byl nedostatek projektové dokumentace nahrazen jinými důkazními prostředky. Byly provedeny dvě zkoušky průjezdnosti. První zkoušku průjezdnosti provedli pracovníci Hasičského záchranného sboru dne 20. 6. 2006 na místě samém, kteří ve svém vyjádření jasně uvedli, že navrhované umístění železobetonových patek má být ve stávající komunikaci, čímž dojde ke zúžení současného průjezdního profilu. Krajským soudem vytýkané umístění plastového kontejneru v místě zamýšlené stavby je demonstrativním znázorněním navrhované stavby, o čemž není dle názoru stěžovatele pochyb. V případě pochybností mohl krajský soud před vydáním rozsudku řízení doplnit. Druhou zkoušku průjezdnosti provedl sám žalobce, jak dokládá fotodokumentace, s vozidlem AD30 poznávací značky X. Ta prokázala, že průjezdní šířka je dostatečná, avšak pouze za předpokladu přejíždění chodníku požárním vozidlem. Chodník by tak byl přetěžován a poškozován, což je v rozporu s ustanovením § 16 odst. 1 písm. f) vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu. Provedení těchto dvou zkoušek dostatečně nahrazuje doplnění projektové dokumentace o situační výkres s průběhem vlečných křivek a další doplňování projektové dokumentace je proto nadbytečné.

Žalobce sám projektovou dokumentaci nedoplnil, ačkoliv mu veškeré podklady byly známy, stěžovatel proto považoval za dostatečný důkaz zkoušku průjezdu provedenou samotným žalobcem. Předložené podklady, provedené důkazy, jakož i stanoviska dotčených orgánů, byly dostatečným podkladem pro zamítnutí žádosti o povolení stavby.

Na základě těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí krajského soudu zrušeno a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení. Žalobce ani osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná osoba s vysokoškolským právnickým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podstatou předložené kasační stížnosti je otázka, zda v projednávané věci krajský soud správně vyhodnotil postup stěžovatele, který aniž by vyzval žalobce k doplnění projektové dokumentace k zamýšlené stavbě, jak požadovaly v nových stanoviscích dotčené orgány, vyhodnotil spornou průjezdnost komunikace požární technikou sám a podané odvolání zamítl.

Kasační soud přezkoumal postup stěžovatele a dospěl k závěru, že stěžovatel při svém rozhodování nová stanoviska dotčených orgánů skutečně pominul. Vycházel naopak ze stanoviska původního, jakož i z přiložené fotodokumentace, které byly podkladem rozhodnutí, které bylo shora uvedeným rozsudkem Krajského soudu v Brně v řízení předcházejícím tomuto řízení dne 19. 6. 2008 zrušeno.

V odůvodnění nyní posuzovaného rozhodnutí stěžovatel uvádí, že vázán zrušujícím rozsudkem Krajského soudu v Brně hodnotil fotodokumentaci ze zkoušky průjezdnosti prováděné dotčeným orgánem ze dne 20. 6. 2006. Kasační soud připomíná, že k této zkoušce nebyl žalobce vůbec přizván. K jeho související námitce, dle které neměl krajský soud napadené rozhodnutí rušit, nepovažoval-li přiloženou fotodokumentaci za dostatečný podklad pro posouzení sporné otázky, ale měl sám doplnit ve věci provedené zkoušky průjezdnosti dokazování, kasační soud uvádí, že krajský soud je soudem přezkumným, který nemůže svým postupem nahrazovat nedostatečný či nezákonný postup správního orgánu.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítá, že považoval za dostatečný důkaz zkoušku průjezdu provedenou samotným žalobcem. Tuto zkoušku stěžovatel skutečně v napadeném rozhodnutí označil za důkaz, který průjezdnost požární technikou neosvědčuje, neboť ke zkoušce bylo použito jiné vozidlo, které navíc při průjezdu vjíždělo na chodník. Současně však daný důkaz označil stěžovatel za nezákonný, neboť demonstrativním předvedením průjezdu došlo k porušení dopravních předpisů, když žalobce vjížděl na chodník, který tím nadměrně zatěžoval. Takový postup při hodnocení důkazů nemůže obstát, pokud totiž označil stěžovatel zkoušku průjezdnosti provedenou žalobcem za důkaz získaný v rozporu se zákonem, nemohl z jeho provedení při svém rozhodování následně vycházet. Rozhodnutí stěžovatele je v této části vnitřně rozporné a v tomto důsledku nepřezkoumatelné. Uvedené pochybení by samo o sobě postačovalo ke zrušení rozhodnutí stěžovatele.

Podstatným pro posouzení správnosti závěrů krajského soudu, týkajících se posouzení základní sporné otázky, tj. zákonnosti postupu stěžovatele při vyhodnocení průjezdnosti příslušného úseku komunikace požární technikou, je však skutečnost, že se výše uvedený postup stěžovatele zcela míjí s požadavky dotčených orgánů, uvedených v nově vydaných stanoviscích. Ze stanoviska Záchranného hasičského sboru Zlínského kraje ze dne 6. 10. 2008 vyplývá, že pro případnou výstavbu je nutno na základě ve stanovisku uvedených připomínek „situativně prokázat do výkresu průběh vlečných křivek pro zásahové vozidlo s přihlédnutím k požadavkům specializované nástavby se specifikací vozidla: xxxxxx, požární hydraulická plošina, podvozek T-815-2PJ28170 6x6.1, rozvor 3950-1320, počet náprav 3“. Dotčený orgán tedy podmínil souhlasné stanovisko doplněním projektové dokumentace.

Obdobně ze stanoviska Ministerstva vnitra, generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky (dále jen „ministerstvo vnitra“), ze dne 14. 11. 2008 vyplývá, že tvrzení, dle kterého se instalací nové bárky nezhoršují podmínky pro přístupové komunikace, vjezdy a průjezdy dle příslušných norem a že po instalaci nové bárky zůstává zachována požadovaná šířka vozovky a průjezdní profil, není ničím podloženo. Dle závěrů tohoto dotčeného orgánu nebyla předložená projektová dokumentace změněné části přístupové komunikace, která by garantovala průjezdnost dané požární techniky, dostatečně průkazná. Pokud projektová dokumentace zpracovaná v souladu s příslušnými normami doplněna bude, lze ji dle ministerstva vnitra opětovně předložit k posouzení Hasičskému záchrannému sboru.

Kasační soud se proto ztotožňuje se závěrem krajského soudu, dle kterého mohl stěžovatel vyhodnotit spornou průjezdnost sám pouze za předpokladu, že by bylo postaveno na jisto, že předložená dokumentace skýtá dostatečný podklad pro posouzení navrhované stavby. Takový závěr však nelze v projednávané věci učinit, neboť ze stanovisek dotčených orgánů je zjevné, že tyto nejen, že nekonstatovaly

nemožnost průjezdu vozidel požární techniky příslušným úsekem komunikace, ale požadovaly doplnění projektové dokumentace k posuzované stavbě o konkrétní náležitosti, aby mohla být stavba z hlediska jimi chráněných zájmů náležitě posouzena.

Stavební úřad v řízení o vydání stavebního povolení vychází ze stanovisek vydaných dotčenými orgány. V projednávané věci byl proto povinen v souladu se závěry dotčených orgánů vyzvat žalobce, aby žádost o povolení stavby doplnil. Tento postup je jednoznačně stanoven v ustanovení § 60 odst. 1 stavebního zákona a řeší právě ty případy, kdy předložená žádost o stavební povolení neposkytuje dostatečný podklad pro posouzení navrhované stavby. Jinými slovy stavební zákon nedává stavebnímu úřadu pravomoc žádost o stavební povolení, opírající se o nedostatečně zpracovanou projektovou dokumentaci, bez dalšího zamítnout, ale určuje postup stavebního úřadu, který musí vyzvat stavebníka, aby žádost v přiměřené lhůtě doplnil, popřípadě aby ji uvedl do souladu s podmínkami územního rozhodnutí, a upozorní jej, že jinak stavební řízení zastaví. Ustanovení § 60 stavebního zákona vyjadřuje obecný požadavek na pomoc účastníkům řízení a jejich poučení vyplývající z § 3 odst. 2 správního řádu. Je proto zcela nerozhodné, zda žádost o stavební povolení splňovala či nesplňovala podmínky stanovené stavebním zákonem, pokud stavební úřad nedodržel procesní postup, který zákon předepisuje, nemohl žádost o stavební povolení meritorně zamítnout.

S ohledem na výše vyslovené závěry byla kasační stížnost shledána nedůvodnou a Nejvyšší správní soud ji proto podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší a účastníku, který byl v řízení úspěšný, žádné náklady řízení nevznikly. Stejně tak rozhodl i ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení, neboť tato má v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu pouze těch nákladů, které by jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil; případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě však žádná z uvedených situací, v souvislosti s níž by osobě zúčastněné na řízení vznikly náklady, nenastala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. prosince 2011

JUDr. Radan Malík

předseda senátu